

Lov, som jeg nævnte, den nemlig, at Justitsministeren har ment, at Amtmanden burde afgjøre, om der var nogen Rimelighed for, at Vedkommende fik fri Proces eller ikke; vil jeg med Hensyn dertil bemærke, at der i alt Fald er nogen Forskjel paa Retten til at begjære fri Proces og Retten til at føre en Sag saaledes, at man bliver fri for alle Omkostninger, saavel hvad angaar Retsudgifter som Stempelpapir og deslige. Der er nogen Forskjel i saa Henseende, og dersom der er Spørgsmaal om, hvorvidt man vil forstaa Retten til, at Vedkommende kan forlange sig meddelt fri Proces, saaledes, at Amtmanden skal afgjøre, om han er værdig dertil eller ikke, foretrækker jeg, at han bliver fri for Retsgebyrer, Stempelpapir og overhovedet for alle Udgifter, men at det saa ogsaa er en Ret, han har til at anlægge en Sag paa denne Maade, uden at han behøver at spørge Nogen derom, og uden at Amtmanden eller nogen Anden har nogen Afgjørelse i saa Henseende.

Solstein-Solsteinborg: Der er vist Ingen, der ønsker, at ikke alle de, som kunne komme ind under det almindelige Begreb af at være Invalid, faae Udgang til at erholde Invalidforsørgelse saa vidt muligt. Jeg vil tillade mig i den Overbevisning, at denne Sag utvivlsomt vil gaa i Udvalg, at antyde et Punkt, der i mine Tanker kunde trænge til Ændring. § 1 siger, at Ret til at indtræde eller gjenindtræde i Nydelse af Invalidforsørgelse eller til at flyttes op i en højere Invalidafdeling i Henhold til den gjældende Lovgivning er betinget af, at den "aaagjældende" o. s. v. Erhvervelse af Invalidforsørgelse i Følge dette Lovudkast vil altsaa dog være afhængig af Invaliditet i Følge den ældre Lovgivning. Dette Punkt tror jeg, der er Anledning til at tage under Overbetæelse. Vi vide jo Alle, at den oprindelige Lov af Omhyggelighed for, at Finantsvæsenet ikke skulde blive overstrømmet med Invalidforsørgelser, der ikke havde den Værdi og den Betydning, at man kunde erkende dem for værdige til at optages for længere Tid, har truffet Bestemmelser, som gjøre det overordentlig vanskeligt for en hel Mængde af dem, som nu føle Trykket af at være i Invalidtilstand, at gaa ind under Invalidforsørgelse. Og nu er det blevet saaledes just med Hensyn til Mange af dem, der i sin Tid gif frivillig med, og som til Dels af Fædrelandskærlighed lod sig behøge til, fordi de syntes, at det ikke behøvedes, ikke at træve nogen Invalidforsørgelse, at de i deres gamle Alder trænge i høi Grad til den Hjælp, som de den Gang

ikke mente vilde blive nødvendig for dem. Dette er et Punkt, som man i mine Tanker ved Behandlingen af dette Lovforslag særlig skulde lægge Vægt paa at faae jævnet og fjernet saaledes, at Mange af dem, der kjendeligt ere skadelidte i Følge den Medfart, der blev dem til Del under Krigen, nu kunde erhverve en Understøttelse, de trænge til paa Grund af den Invaliditet, de ere komne i, endffønt denne Invaliditet i sin Tid ikke i Følge Lovens Ord er bleven anerkjendt. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, at der toges Hensyn til dette Forhold, og at der i det foreliggende Lovforslags Ordlyd bliver indsat saadanne Bestemmelser, at man kommer bort fra de Ulemper, som de ældre oprindelige Bestemmelser førte med sig.

Finantsministeren (Strup): Det er jo let forstaaeligt, at der blandt Folkets Repræsentanter altid har viist sig stor Sympathi for Invaliderne fra vore Krige, og jeg tror, at jeg i Virkeligheden i Gjerningen har viist, at jeg deler denne Sympathi. Det Lovforslag, jeg her har fremsat, er netop fremgaaet af min Sympathi for Invaliderne. Forholdet er jo nemlig det, at man tidligere fordrerede som Betingelse for at tilstaa Invalidforsørgelse, at ikke blot Svækkelse af Erhvervsøvdnen, men ogsaa Kausalforbindingen var juridisk bevislig. Følgen deraf var, at den blev negtet i mangfoldige Tilfælde, hvor Billigheden ellers kunde have talt for at tilstaa den, og at, som gjentagne Gange fremhævet her i Salen, en allerede tilstaaet Invalidforsørgelse blev nedsat eller unddraget Vedkommende, naar Forholdet var saaledes, at man ikke mere kunde sige med Bestemthed, at det var juridisk sikkert afgjort, at Vedkommende vedblivende havde Ret til Forsørgelse. Dette ældre Forhold er, som jeg antager er ærede Medlemmer vel bekendt, meget væsentlig forandret. Løbet af de senere Aar, forandret i den Grad, at der nu tilstaaes Invalidforsørgelse, hvor der ikke kan være Tale om, at Invaliden kan føre juridisk Bevis for sin Invaliditet, og hvor der ikke er nogen Tvivl om, at han ikke gennem Domstolene kunde faae det. Jeg har tidligere udtalt, at man har ladet sig føre saa vidt af denne Billighedsfølelse, at man har tilstaaet Forsørgelse, hvor der kun fra vedkommende Autoriteter er udtalt, at man ikke kunde negte Muligheden af, at der kunde være Sandsynlighed for en Kausalforbinding, Noget, som jo ligger saare langt borte fra, at Kausalforbindingen kan juridisk bevises. Jeg tror, at Invaliderne ville være meget flet tjente med, at man vendte tilbage